

dan kan det være? Jeg skal sige Dem det. Han gaar Folkets hemmelige Ærende. Han forbereder det Skridt, som adskillige endnu trykker sig ved selv at tage — Gaasegangen til Canossa. Han forstaar det vistnok ikke selv. Han fabler om at etablere et Jovialitetens Tusindaarsrige, hvor Menneskene gaar omkring med hinanden om Halsen. Men det er ingen Beroligelse for mig, at han selv tror paa sine daarlige og forræderske Hjælpere. Med sin forunderlige Sorgløshed taler han om, at jeg ser Spøgelser ved højlys Dag. Og det er ogsaa det, jeg gør! De Bøddler, vi kneblede for en Menneskealder siden, de spørger nu i Sønner og Sønnesønner og lurar paa Hævn! Fordi Tyrstrup ikke ser det — skal jeg da gøre mig blind? Skal jeg se ligegyldigt paa, at de møjsomt vundne Resultater af to Generationers Kamp igen saa letsindigt sættes paa Spil?”

„Resultaterne?” sagde Fru Bertha efter en Pavse. „Er det ikke netop dem, der virker skræmmende?”

„Hvad mener De?”

„Aa — jeg synes tidt selv, at det hele ser saa haabløst ud. Det er jo altsammen blevet ganske anderledes, end vi engang troede.”

Enslev havde vendt sig imod hende med et hvast Blik. Han holdt begge sine Ørnekløer om Stokkens Haandtag. Saadan sad han længe uden at sige noget, mens et dybt Mørke lagde sig over hans Ansigt.

„Vi Mennesker har en kort Hukommelse. Fortiden ligger altid for os i en falsk Belysning. Derfor miskender vi Øjeblikket. Det kan maaske være en Lykke for den enkelte, at vi har saa let ved at glemme svundne Lidelser og fornægte Savnene, naar de først er stillet. For Samfundet, for Menneskene er det en uhyre Ulykke. En Politiker har derfor først og fremmest den Opgave at være sit Folks altid vaagne Hukommelse, og det er paa det Punkt, at Tyrstrup allermest forsynder sig. Vor Tids unge har faaet Friheden i Vuggegave. Af den Grund anses den for en selvfølgelig og ufortabelig Ting. De begriber ikke engang, at der kan være noget at vogte. Og i et saadant Øjeblik lister Tyrstrup den ene præsteklædte Forræder efter den anden ind